

ELS RECORDS DES DE LES OLORS

Els records, aquells pensaments profunds, de vegades infinits, incontrolables, que ens fan viatjar als moments més feliços i... o obscurs de la nostra vida. De vegades per un simple so, soroll, olor... Així, les olors, parlant d'elles m'ha vingut un flashback...

- Quina pudor! - vaig dir, mentre contemplava els camps sembrats de panís per la finestra del cotxe.

- Egs! És olor a granja! - va continuar la meva germana gran, tot lluint la seva saviesa popular amb cara de superioritat.

- A caca! - va balbotejar el més petit, i es va quedar tan ample.

Aquestes mateixes paraules són les que escolto tot sovint dels meus fills quan arribem a algun poble i ens ve aquella oloreta típica de camp. Una olor que em transporta a la meva feliç infantesa, quan no tenia més preocupacions que esperar la "pagueta" dels diumenges a ca la padrina després de sortir de missa per anar a comprar tota mena de llaminadures.

Aquesta mateixa olor que, tot i no ser gaire agradable, m'encanta perquè revisc aquells anys a la Torre, la nostra torre, on hi havia un pati que tocava paret amb una de les dues granges de garrins que teníem i es respirava el flaire constantment segons cap a on bufava el vent, on tants càstigs es van celebrar per les nostres gamberrades... innocents? Diguem-ho així, ajudant al meu pare a fer tot tipus de feines de granger i pagès, però, on hi vam celebrar més bons i millors moments al llarg de la nostra juventud divina. En aquell moment els càstigs em semblaven una tortura, però, ara que sóc gran, m'agradaria tornar a gaudir d'aquella caseta amb perfum de "tossinos" i així, poder ensenyar als meus fills a fer una miqueta de tot, com el nostre pare amb nosaltres.

Un altre dels records que m'invaïeix de cap a peus quan olo la susdita fragància, és la celebració de les pasqües. UMMMMM... Aquelles mones i calçotades quan ens reuníem els amics dels meus pares i els seus fills, era idíl·lic! Ens juntàvem gent que només ens veiem un o dos cops a l'any i de vegades ni tant, però m'ho passava pipa jugant i fent trapelleries. Sobre tot, quan els adults havent dinat, feien safareig de sobretaula amb les seves copes de licor després d'haver-se begut alguna que altra ampolla de vi i cava. Amb aquella xispeta de l'alcohol, tenien converses pujadetes de to, que ni tan sols acabava d'entendre, però m'encantaven. Reien, reien molt, amb aquell riure augmentat per l'efecte dels licors i ma mare junt amb les altres dones de la taula feien un so... com descriure-ho? Un to agut i que els sortia del cor, felices - co,co,co,co,co! Semblaven gallines. Tots els que eren allí, oblidaven durant unes quantes hores qualsevol problema. Em petava de riure! I si ells eren feliços, imagineu-vos com n'era jo!

Aquesta olor em porta records de llibertat, despreocupació, plenitud. Anàvem amb bicicleta per tots els camins de les rodalies de la Caseta, la nostra família l'anomenàvem

així. Primera parada, a cinc-cents metres i una bona costa amunt, dalt d'un turonet, un cobertís envoltat de xiprers amb una caseta de gos i una gosseta amb el nom de Paloma, era aturada obligatòria sempre que anàvem a la Torre. Portàvem les sobres del tiberi de carn a la brasa que ens havíem embotit gola avall, estàvem un ratet amb la Paloma fent-li festetes, donàvem una volta de recerca per la finca, no fos cas que hi trobéssim alguna cosa valuosa, com ara, una branca d'arbre en forma d'i grega "Y" per poder fabricar un tiratxines o alguna altra cosa per l'estil. Continuàvem la ruta, parant pel camí a provar tot tipus de fruits exòtics que anàvem trobant, figues, magranes, nespres fins i tot algun "palosanto" en dèiem així als caquis, però, nosaltres anàvem a la recerca de la joia de la corona, les mores! Aquelles mores silvestres, negres i dolces com la mel, que creixien entre els esbarzers espessos i enrebessats plens de puntxes que et feien veure la padrina i treballar-t'ho perquè, justament, les més grosses i bones sempre eren amagades entre la immensa foscó dels llargs i entortolligats tentacles d'espines engantxoses tant característics d'aquestes plantes. Sortíem com uns herois d'aquella proesa, plens de satisfacció i adrenalina, però també plens d'esgarrapades i pupes mig sagnant pels braços, cara i a vegades pel tors, amb la samarreta foradada, la sort que mai cap de nosaltres es buidés l'ull algun cop. Ja us avanço que als meus fills no els deixaria fer-ho pas! Estàvem fets d'una altra pasta abans. Aconseguíem recollir-ne bosses senceres, per després portar-les a la mare per a que en fes confitures i pastissos. Mare meva! Quan ens veien les mares arribar amb aquelles files, es pensaven que ens havíem barallat o caigut amb la bicicleta, però a nosaltres ens valia la pena el sacrifici, i tant que sí! Als nostres pares no tant.

Així m'han anat passant els anys, entre camps, granges i aventures, passant els estius, pasqües i alguns caps d'any. He de dir, que per aquestes contrades vaig aprendre, amb algo més de deu anys, a portar el tractor. En aquell moment sí!, els càstigs van passar de ser tortures a meréixer molt la pena, no us penseu pas que em portava malament volent per anar a portar el tractor, la veritat és que no calia, mon pare agraïdíssim si li demanava d'ajudar-lo, això sí, només per portar el tractor, la resta, tortura! I explotació infantil!

Per això quan sento dir als meus fills:

-- Quina pudor!

-- Fa olor de granges pudentes!

Els dic:

-- Ensumeu fort! Què aquesta olor és vida!